

ДНЕВНИКЪТ

НА ЕДИН

~~ТАТКО~~

ЗВЕРОУКРОТИТЕЛ

Автор: Калоян Явашев

СН
СОДТПРЕС

Художник: Неда Манчева

Иска ми се да започна с художествено описание на времето и пейзажа, но не мога. Не помня какво беше времето този октомврийски следобед през 2014 година, но със сигурност нямаше горски пожар, снежна виелица или дъжд от жаби, които да опиша красноречиво, за да ви привлека вниманието още в началото. Просто се прибирахме по магистралата от София за Бургас и мълчахме в колата. Бях нагласил автопилота на 120 километра в час и апатично избягвах да се блъскам в другите коли и мантинелите. Държахме се за ръка с Росито и всеки бе потънал замислено в общите ни тревоги. След консултация в може би най-известната клиника за процедури ин витро ни съобщиха, че най-вероятно ще ни трябва мъжки донор, понеже е невъзможно да имам собствени деца. Сутринта бяхме тръгнали с усмивки и надежди към болницата, а сега обмисляхме осиновяване.

Правехме опити от около година и освен изпотени чаршафи, разучаване на нови пози и безброй оргазми не бяхме напреднали особено. Проблемът се оказа в мен и по-точно в броя и подвижността на моите войници. Бяха една недостатъчно на брой армия, чиито редници при подаването на боен сигнал за атака просто се обръщаха на другата страна и продължаваха да спят през глава. Така започна

моята сага с изследванията, които недвусмислено се наричат спермограми, а резултатите хаотично варираха, което ни объркваше още повече. Веднъж войниците излизаха с милиони за битката, а друг път изглеждаше така, все едно са изпратили малка банда от селектирани мъртвопияни дезертьори, за да разучат терена и да припаднат. Бях си правил вече „варикоцеле“, бях пил безброй хапчета и прахчета, но резултатът напомняше на стрелба с халосни патрони.

Отидохме в най-скъпата и реномирана клиника в София с надеждата да получа адекватно лечение и помощ. Сградата изглеждаше обещаващо луксозна и навеждаше на мисълта за безкомпромисен професионализъм. Отново направих спермограма в тяхната лаборатория, но този път резултатите бяха безлюдни като първи януари. Докторът ни обясни, че има шанс да имам читави сперматозоиди в тестисите и посредством дълга игла и спринцовка да бъдат изтеглени и използвани. Късметът, че бях в легнало положение, ме спаси от няколкото шева на главата, които щях да получа при припадъка, когато визуализирах зловещата процедура. Убеден съм, че подобни новини трябва да се съобщават и обясняват така образно на пациентите само с упойка, а в моя случай да е пълна. Разбира се, шансът бил минимален и най-добре било да се подготвим за кастинг на бъдещия донор.

На път за родния ми Бургас, минавайки покрай Пловдив, бях композирал генен компот, който да ни осигури наследници, способни да реализират моите безжалостно провалени мечти. Ако комбинирахме ДНК на няколко избрани от нас мъже, щяхме да получим великолепен резултат. Представете си поколение с лицето на Брад Пит, форхенда на Рафа Надал, ума на Бил Гейтс, гласа на Андреа Бочели и за капак да има силите на Спайдърмен! Направо взех да се чувствам страшен късметлия, макар да имах съмнения, че има банка за сперма в света, която да разполага с материал от всичките ми избраници.

Към Стара Загора вече се бяхме посъвзели и пътуването ни придобиваше обичайния си вид. Аз се опитвах да ѝ бъркам в ухото, пеейки някоя песен от радиото, а Росито се опитваше да ми обясни нещо, надвиквайки ме. Сред цялата гюрултия и виене успяхме да се обединим около следните думи, които напомняха план и щяха да променят живота ни завинаги:

– Отиваме да пробваме в Истанбул!

Веднъж решили да се доверим на клиника за ин витро в Истанбул, започнахме проучване, което се състоеше основно в четене на мнения и разкази в интернет. Ако например влезеш в някой форум с намерението да попиташ за добър зъболекар, най-накрая може да се окаже, че са те убедили да спреш да ядеш въобще и е по-добре да си купиш „Голф“, щото с парите за зъболекар всъщност можеш да обслужиш „Голф“-а и после да караш едни 80 хиляди километра без проблеми дори и с развалени зъби. Разнопосочните гледни точки по форумите биха разколебали и най-решителните хора, така че след като изчетохме солидно количество мнения, започнахме да се двоумим дори какво да вечеряме и как да се обличаме, а какво оставаше да си изберем клиника. Накрая се спряхме на известна болница с чудесна репутация и потеглихме за първи преглед. Прегледаха ни обстойно, обясниха ни подробно, успокоиха ни вежливо и дори не се наложи да говоря на турски, което по принцип правех основно с ръце, крака и вежди, тъй като имаше българска преводачка. Единствената пречка беше изискването да сме сключили брак.

Никога не бяхме коментирали темата между нас и бяхме по-скоро скептично настроени към брачната институция. Изпълнявайки прилежно всички изисквания на

болницата, насрочихме дата (още не мога да я запомня и все я бъркам, но поне уцелвам месеца) и запазихме всичко в най-дълбока тайна от роднините. Бяхме решили да предотвратим предсватбеното родителско торнадо и покъсно да ги поставим пред свършен факт. Проверихме за свободни дати и един вторник, заедно с двама свидетели, се озовахме пред голямото бюро в ритуалната зала. Дадоха ни час следобед, а докато си пиехме кафето сутринта, успяхме да уведомим десетина от най-близките ни приятели, че към 16:00 ще се женим, а към 16:15 ще започваме да празнуваме. Купихме набързо някакви халки за 40 лева, които не възнамерявахме да носим, и отидохме за церемонията. Жената в обредната зала настоя кротко поне някаква музика да пусне и няколко думи за „тайнството на брака“ да каже, но ние непреклонно искахме да претупаме ритуала и да приключим по най-бързия начин. Последвалото празнуване напомняше на уволнение, рожден ден, сватба, кръщение, курбан, излизане от затвор и печеленето на шестлица от тотото наведнъж. На другия ден едно ново семейство се събуди със зверски махмурлук, доста бели петна и тотален отказ да се вдигне от леглото.

През януари 2015 Росито си намери хотел в Истанбул и заедно с една позната, която също опитваше да забременее, започнаха да ходят на редовни прегледи заради хормоналните стимулации. Другата жена сподели горчивия си опит от българските клиники и затвърди мнението ни, че сме взели правилно решение. Със сигурност в България има много свестни и кадърни лекари, които биха могли да ни помогнат, но явно ние не бяхме ги открили, колкото и старателно да бяхме търсили. Турските лекари обясняваха подробно, учтиво и разбираемо, така че дори умствено ощетен индивид като мен да проумее целия процес.

След 20 дена аз трябваше да отида в болницата, за да дам безценния си материал, след което щяхме да чакаме. После ембриолози щяха да се опитат да продължат рода ми, създавайки малки явашевчета в лабораторията си.